

Dezinformace a megalež

---

 zvedavec.news/komentare/2023/12/9894-dezinformace-a-megalez.htm

Pravda a lež

Pravda je přirozený princip, je to informace o realitě, jaká je. Lež je vyjádření, které s realitou není kompatibilní. Pravda je přirozená, člověk ji neurčuje a je zapotřebí ji poznat v celé šíři, aby nebyla redukována a zkreslená, člověk je jen zprostředkovatelem informace. Lež je výplod lidského rozumu, je to konstrukt, a proto přejímá jako každý lidský produkt všechny odstíny lidské nedokonalosti: redukce reality, přizpůsobení reality účelu, popření reality, vykonstruovaná realita, křivé obvinění, pomluva atd. **Lež vymyslel člověk a záleží, jak ji vymyslel a proč ji vymyslel. Pravdu nikdo nevymyslel, je daná realitou, člověk předává pravdu jako popis reality.**

Už křesťanské desatero považuje za hřích lež jen takovou, která je nástroj zlého úmyslu: „neučiníš křivého svědectví proti bližnímu svému“. Jinou lež, třeba pohádky pro děti, chlácholení nemocných, ale i fabulace, za hřích nepovažuje. Důležitý je tedy úmysl a cíl lži, lež nemá sama o sobě význam, je jen nástrojem účelu. Osvobozující je potom rčení: „já jsem to přece nemyslel špatně, nechtěl jsem nikoho poškodit“. Společenské normy přebírají toto křesťanské pojetí. Nicméně přednost musí mít pravda.

Lidé hledají pravdu. Každý normální člověk zkoumá, jak to skutečně bylo. Pravdivá informace je potřebná pro život, pro svobodně rozhodnutí, lež by mohla ovlivnit rozhodnutí nesprávným směrem a člověk by se stal „užitečným blbcem“ nějakých účelů. Proto také „pravda vítězí“, protože lidé ji hledají a postupně objeví. Jenom to obvykle nějakou dobu trvá. Nic, co je založeno na lži, nepřetrvá dlouho

(lež má krátké nohy). Informace založená na pravdě, je základem úspěšných rozhodnutí. Člověk má hledání pravdy v sobě, protože pravda je produktivním nástrojem, vede k životnímu úspěchu.

Cíle, které používají lež, jsou takové, pro které by pravda neposloužila, jsou založeny na iluzích postrádajících realitu, akce je iluzorní. Pravda je s realitou spojena, lež je spojena s iluzemi nebo zlým záměrem.

Nebezpečné iluze

Iluze může být pohádka nebo předpokládaná a zatím praxí neproověřená idea. Iluzorní ideologie, konstrukty nedokonalého lidského rozumu, které si přivlastňují právo na monopolní vliv, mohou vycházet z dobrého úmyslu, ale postupně, jak se ukazuje jejich nekompatibilita s realitou, mají problém s tímto rozparem. Protože s ideologií je spojen aparát institucí, aktérů a agentů, navíc v pozadí stojících mocenských zájmů, nemůže se ideologie prohlásit za chybnou, musí se zkreslovat informace o jejích bludných faktech tak dlouho, až se dostane celá akce do úplných lží. To jsme zažili za komunistického režimu. Podobně je to třeba se Zeleným údělem. To je také pohádka, jakási fabulace rozcházející se s realitou, ale protože jsou s touto akcí spojeny peníze monopolů a teplá místa úředníků EU, nesmí se už kritizovat a musí se pokračovat do iluzorní budoucnosti. Série lží potom doprovází tuto akci. Zelený úděl je ovšem jen součástí celé globalistické ideologie, která obsahuje další nebezpečné iluze: LBGT, multikulturalismus, pokřivené lidskoprávní myšlení apod. Protože to vše se už dostalo do rozporu s realitou přirozeného vývoje a tradičními historicky odzkoušenými normami, je nutno stále více zavádět diktát a normalizovat lež.

Nápis na památníku umístěný statečnými lidmi znalými reality a nebojícími se říci pravdu, je tedy informace o realitě: „lež se stala normou“. Toto vyjádření je pro oportunisty sloužící lživým iluzím

nebezpečné. Oni oportunisté totiž vědí, že slouží lži, oni to dělají pro svůj prospěch, mají nečisté svědomí a nepotřebují, aby jim to někdo připomínal.

Dezinformace je definována jako záměrně nepravdivá informace. Co je potom dezinformace o dezinformaci? Co je to záměrně nepravdivé pojmenování nějaké informace, která je pravdivá? Je to obvinění ze lži člověka, který mluví pravdu. Jak to nazvat? Je to snad něco jako dvojnásobná lež– megalež. Jedna lež je sdělení, že onen člověk nemluví pravdu, přesto, že pravdu mluví, tedy jakési lživé obvinění. Druhá lež je v samotné podstatě příběhu, který je nepravdivě vykládán.

Ministr Lipavský v jisté diskusi nazval dezinformací vyjádření nějakého oponenta, že na Ukrajině začala už v r. 2014 občanská válka. Přitom je dokázané, že vznikly povstalecké republiky na Donbase, udělaly referenda a vyhlásily samostatnost. Víme přece, že vznikla válka a byla učiněna dohoda, zvaná Minské protokoly atd. Tento konflikt skutečně existoval a trval celých 8 let a jeho aktéry byli na prvním místě domácí obyvatelé. Lipavského vyjádření je tedy megalží, jednak tvrzením, že oponent lže (dezinformuje) a jednak obhajobou lživého narativu (legendy) ohledně historických faktů. Obvinění ze lži oponenta sdělujícího pravdu je podstatné, protože se stává nástrojem diktatury.

„Ověřená informace“ jako nástroj diktatury

„Ověřená informace“ má ve svobodné společnosti význam jakéhosi potvrzení, že moje tvrzení je v souladu s důvěryhodnými zdroji. Taková informace má čtenáři umožnit mi více věřit než jiným, kteří něco tvrdí bez důkazů. Čtenář si potom může prověřit jaké zdroje to jsou a zda jim lze důvěřovat.

V diktatuře, ve společnosti směřující k totalitě, se establishment už staví do pozice jediných vykladačů reality a nesmí se mu odporovat. Pokud někdo odporuje, staví se do pozice dezolátů, dezinformátorů,

ruských agentů. A to bez dokazování. **Establishment nic dokazovat nemusí**, jejich sdělení se nemusí ověřovat, jejich sdělení je automaticky „ověřená informace“. **Nejsme tedy už v situaci, kdy by se o věcech diskutovalo, ale myšlenky se diktují.** Jejich „ověřená informace“ je diktát. Může být pravdivý, ale vzhledem k situaci spíše pravdivý není. Je to tedy jedna velká lež samotná, establishment vytváří megalži jaksi automaticky. Jedna lež je, že jejich oponenti lžou, druhá lež je jejich sdělení samotné. Samozřejmě, že mohou být různé přechodné stavy, sdělení nemusí být v některých případech lež. Také oponenti nemusí mít pravdu. Ale to vše je v prostředí dokonalého diktátu nezjistitelné a vzniká chaos.

Měkčí formy diktatury se snaží vést diskuse, ve kterých nutí diskutujícím svoji formu, která především spočívá v tom, že uvedou zdroj svého ověření jako pravdivý. Obvykle to bývá režimem schválená legenda, sdělení zahraničním tiskem nebo osobností. Oponentům jejich ověřené zdroje neuznají, protože jsou prý nepravdivé, pochybné a pochází z nepřátelských zdrojů. To poslední je s prohlubujícím se diktátem stále více lživé.

Protože aktivisté diktatury určují, který zdroj a která informace je „ověřená“, mocensky vyhrožují jiným postojům, mají vždy oficiálně „pravdu“ a ostatní jsou dezinformátoři. Diskuse se postupně nevedou, protože oponenti se nenechají přesvědčit a úsilí diktátorů je tedy zbytečné ztrácení času. V chaosu potom lidé stále více věří opozici, aniž by její informace prověřovali, takže opozice může stále více svoje postoje akcelarovat a radikalizovat. Vzniká konfliktní linie. Vývoj takové megaprolhané vlády směřuje k převratu. To se stalo megaprolhaným komunistům, lidé jim potom nevěřili ani když náhodou mluvili pravdu. Když lidé dostali tu možnost, vyšli s klíči na náměstí vítat kohokoliv, kdo se tam objevil, a věřili mu, aniž by mohli ověřit, jestli má pravdu.

Postfaktická doba

Normálně se vždy zkoumalo, zda vyjádření obsahuje pravdu, tedy zda souhlasí s realitou nebo je alespoň pravděpodobné, tedy alespoň odpovídá obecně uznanému stavu poznání. To už přestává platit. Postfaktická doba se vyznačuje tím, že pravda i lež mají shodnou hodnotu. Obecné normy v postfaktické společnosti nejsou uznávány, morálka neexistuje, takže se neuznává obecně uznaný stav poznání.

Každý člověk je nezávislou entitou a může si říkat, co chce. Stejně mu to není nic platné. Vliv na nic nemá. Do veřejných věcí mluvit nemůže. Vládne epistemická diktatura elit. Normální člověk je blb odchovaný inkluzivním školstvím, kde se řeší problémy dětských osobností, které mají svobodu, která spočívá pouze v možnosti nevzdělávat se, učitele mohou insultovat a on na ně nesmí sáhnout, pokud od nich chce nějaké vědomosti, je směšný. Chytrých lidí není zapotřebí a většina se stále dívá do obrazovky a hraje hry. Rozdíl mezi realitou a iluzí není poznatelný, na obrazovce to stejně rozlišit nelze. Zprávy z války jsou nerozeznatelné od počítačové hry.

Práce není zapotřebí, snad jen nějaké služby. Rodiny se nezakládají, lidé nejsou schopni se sdružovat, postrádají sounáležitost, děti se nerodí. Během života několikrát změni pohlaví a sexuální orientaci. Už v deseti letech chlapec rozhodne, že chce být holčičkou, takže ho vykastrují. Potom zaniká i pojem pravdy a lži. Lhát si může kdokoliv, jak chce.

Lidé si takový život zvolí, protože svoboda znamená zodpovědnost, morální normy, práci a starosti. Proč by to dělali, když umělá inteligence to dovede lépe?

Literatura: Vlastimil Podracký, Zkáza nebo zachování, Česká Citadela 2023

